

Dietsche Warande en Belfort

Aug. - Sept. 1953

Nummer 7

INHOUD

HUBERT VAN HERREWEGHEN : Gedichten. — MAURITS ENGELBORGHES : Arthur Koestler. — HENRI BRUNING : Gedichten. — NICOLO MACHIAVELLI : Belfagor. — CHRISTINE D'HAEN : Het bed. — Dr N. M. WILDIERS : Christendom en natuurwetenschappen. — JAN VERCAMMEN : Aan de onvergetelijke. — Dr J. V. L. BRANS : De laatste evolutie van Salvador Dali. — ALBERT WESTERLINCK : Een overzicht der jongeren.

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

Uitgeverij. N.V. Standaard-Boekhandel

HENRI BRUNING

OPDRACHT

Voor mijn zoon —
als hij ouder is.

Hier zijn wat verzen, die je niet — nog niet — begrijpt,
en als je ouder wordt, zijn ze reeds lang vergeten.
Ik vraag mij dikwijls, waartoe is dit weten
met zoveel bittere pijn in mij gerijpt.

Ik heb dit kleine verzenboek voor jou getypt.
Misschien vrees ik alleen eenmaal te zijn vergeten.
Misschien ook is mijn drift, dat dit uiteengereten
heden later in jou ook zo tot glimlach rijpt.

Of zoekt je hart reeds elders? Wij zijn altijd
naar d'eigen verte' en kernen hunkerend ingekeerd,
en ander schoon dan dit eenzelvigst weten
heb ik ook voor mijzelve niet begeerd.

't Is goed. Slechts dit : Vergeet het woord « vervaltijd » :
elkeen is oorsprong : wijsheid, — die zichzelf verteert.

DE RIVIER

Zij ligt maar in het klare herfstlicht voort te stromen
en glans te zijn en rust en van haar eenzaamheid
en van de verten en de bergen en hun heldre dromen, —
eenzelvig afgewend van het tumult der tijd.

Aan hare oevers staan de naakte najaarsbomen,
de dijken en de weiden werden koud en grauw,
doch de rivier bleef langzaam in zichzelf stromen
en is nóg fonkling, zomer, onverdelgbaar blauw

en, overal, zachtmoedig gronden voedend
en niet gestoord ooit door de scheepjes in haar vree;
en durend achterlatend wat z'ootmoedig hoedde
bleef zij een stromen, onbezweerbaar voort, naar zee

en van de zee weer heemwaarts naar de hemel
en van de hemel neerwaarts naar der bergen sneeuw
en van de rotsgebergten neer in 't mensgewemel,
in 't klein rumoer terug van een verwarde eeuw,

en ligt weer in haar bedding stil te stromen
en glans te zijn en rust en aller vruchtbaarheid,
eeuwig haar cirkelgang herhalend, nooit voltooiend,
in 't raadselachtig glimlachen der eeuwigheid.